



DZIENNIK URZĘDOWY

RADY NARODOWEJ m. ŁODZI

Łódź, 1 czerwca 1951

Nr 11

Poz. 84-92

TREŚĆ:

CZĘŚĆ I — PRZEPISY OBOWIĄZUJĄCE

UCHWAŁA RADY NARODOWEJ m. ŁODZI

Poz.
84 — w sprawie uchwalenia przepisów miejscowych o normach zaludnienia mieszkań.

ROZPORZĄDZENIA PREZYDIUM RADY NARODOWEJ m. ŁODZI

- 85 — w sprawie zaopatrzenia rzeźni w urządzenia niezbędne ze względów weterynaryjnych i sanitarno-porządkowych.
86 — o obowiązku niszczenia chwastów.
87 — o obowiązku niszczenia kianiarki.

OBWIESZCZENIA PREZYDIUM RADY NARODOWEJ m. ŁODZI

88 — o wszczęciu postępowania wyłączeniowego.

Poz.

89 — o obowiązku składania wykazów nieruchomości oraz wykazów osób zamieszkałych w lokalach.

CZĘŚĆ II — PUBLIKACJE.

ZARZĄDZENIE PREZESA CENTRALNEGO URZĘDU DROBNEJ WYTWÓRCZOŚCI

90 — w sprawie zwolnień członków niektórych spółdzielni pracy od opłacania czynszu za najem lokali mieszkalnych.

OGŁOSZENIE O SPORZĄDZENIU PROTOKÓLU ZDAWCZO-ODBIORCZEGO.

91 — ogłoszenie. we

KOMUNIKAT PREZYDIUM RADY NARODOWEJ m. ŁODZI

92 — w sprawie powołania referatów instruktazu terenowego przy Dzielnicowych Radach Narodowych.

CZĘŚĆ I — PRZEPISY OBOWIĄZUJĄCE

UCHWAŁA RADY NARODOWEJ m. ŁODZI

84.

UCHWAŁA nr 29/51

z dn. 18. 5. 1951 r.

w sprawie uchwalenia przepisów miejscowych o normach zaludnienia mieszkań.

„Opierając się na zarządzeniu Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 8. 3. 1951 r. w sprawie zasad ustalania norm zaludnienia mieszkań (Monitor Polski nr A-24, poz. 314), oraz zgodnie z uchwałą Prezydium Rady Narodowej m. Łodzi nr 29/51/262 z dn. 24. 4. 1951 r. Rada Narodowa m. Łodzi postanawia:

1. uchwalić przepisy miejscowe o normach zaludnienia mieszkań w Łodzi i osiedlach podmiejskich, podporządkowanych władzy kwaterunkowej m. Łodzi w brzmieniu załączonym w załączniku;

2. uchylić uchwałę Miejskiej Rady Narodowej w Łodzi nr 170 z dn. 3. 4. 1946 r., ustalającą dotychczas obowiązujące w mieście przepisy miejscowe o normie zaludnienia mieszkań“.

Za Prezydium Rady Narodowej

Sekretarz Prezydium
Edward Wróblewski

Przewodniczący Prezydium
Marian Minor

Załącznik do uchwały Rady Narodowej m. Łodzi nr 29/51 z dn. 18. 5. 1951 r.

PRZEPISY MIEJSCOWE

o normach zaludnienia mieszkań w m. Łodzi.

A. Przepisy ogólne

§ 1. W mieszkaniach, odpowiadających standartom przestrzennym, stosowanym w nowym budownictwie mieszkaniowym, stosuje się normy zaludnienia określone w m² powierzchni użytkowej, w innych zaś mieszkaniach — normy zaludnienia określone w m² powierzchni mieszkalnej.

§ 2. Przez powierzchnię użytkową mieszkania rozumie się całkowitą wewnętrzną powierzchnię mieszkania przeznaczoną na cele mieszkalne i pomocnicze.

§ 3. Przez powierzchnię mieszkalną rozumie się sumę powierzchni izb z przeznaczenia mieszkalnych bądź z przeznaczenia niemieszkalnych (użytkowych), użytkowanych na cele mieszkalne.

§ 4. Do wliczenia się do powierzchni mieszkalnej, stanowiącej podstawę do obliczenia normy zaludnienia:

a) kuchni o powierzchni poniżej 9 m²,

b) kuchni bez względu na powierzchnię, o ile lokal zajmowany jest przez więcej niż jedną rodzinę i przydzielony kwaterunkowo zastrzegają wspólną używalność kuchni,

c) pomieszczeń o powierzchni poniżej 6 m² oraz pomieszczeń pozbawionych okna,

d) łazienek, korytarzy, ubikacji, przedpokojów, schodów wewnętrznych, spiżarni, schowków, szaf w murze itp.

Kuchnie, wymienione pod lit. a) i b) nie są uważane za izby?

§ 5. Pokój mieszkalny, którego powierzchnia przekracza 30 m², może być uważany za 2 izby, o ile zajmowany jest przez jedną rodzinę lub przez osoby samotne jednej płci.

Pokój taki nie może być uważany za dwie izby, jeżeli zajmuje go wspólnie z innymi osobami dotknięta chorobą zaraźliwą lub uciążliwą, dla otoczenia (np. otwarta gruźlica, choroby psychiczne, nowotwory złośliwe).

B. Przepisy szczegółowe

§ 6. Normy podstawowe wynoszą:

1) w mieszkaniach, odpowiadających obowiązującym standartom przestrzennym, stosowanym w nowym budownictwie mieszkaniowym

12 m² powierzchni użytkowej mieszkania dla:

a) osób, których zawód, wykonywana praca lub zajmowane stanowisko wymaga zamieszkania w mieście (osiedlu),

b) osób pobierających naukę w szkołach wyższych, średnich i zawodowych,

c) inwalidów wojennych i wojskowych oraz innych osób, pobierających zaopatrzenia lub rentę z zakładów ubezpieczeń społecznych lub innych funduszy publicznych,

d) współmałżonka nie pracującego, lecz wychowującego dzieci do lat 7,

e) dzieci w wieku przedszkolnym oraz pobierających naukę w szkołach wszystkich typów.

9 m² powierzchni użytkowej mieszkania dla wszystkich pozostałych osób, mających prawo do zamieszkania z osobą uprawnioną, a w szczególności:

f) współmałżonka nie pracującego,

g) krewnych wstępnych osoby uprawnionej i jej współmałżonka oraz zstępnych powyżej lat osiemnastu — o ile pobierają naukę w szkołach, a nie ukończyli lat dwudziestu czterech,

h) innych krewnych osoby uprawnionej i jej współmałżonka, o ile pozostają z nią we wspólnym gospodarstwie domowym i są na jej utrzymaniu ze względu na niezdolność do pracy lub przekroczony sześćdziesiąty rok życia,

i) w uzasadnionych przypadkach osób zatrudnionych w gospodarstwie domowym,

2) w mieszkaniach innych — (starych domach nieznormalizowanych)

10 m² powierzchni mieszkalnej
dla osób, wymienionych wyżej w p-cie 1) lit. a-e

8 m² powierzchni mieszkalnej
dla osób, wymienionych wyżej w p-cie 1) lit. f-i.

C. Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 7. Norm zaludnienia nie stosuje się do mieszkań służbowych, do pomieszczeń mieszkalnych jednoizbowych oraz do zajmowanych przynajmniej przez dwie osoby samodzielnych mieszkań dwuizbowych (pokój i kuchnia).

§ 8. Normy dodatkowe, w formie zwiększonej powierzchni mieszkalnej o 10 m² lub dodatkowej izby dla osoby uprawnionej, zostaną ustalone odrębnymi przepisami.

Osoby, którym przysługiwało prawo posiadania dodatkowych pomieszczeń na mocy dotychczasowych przepisów, zatrzymują posiadane dodatkowe pomieszczenia do czasu wydania nowych przepisów.

§ 9. W myśl art. 8 ust. 1 dekretu o publicznej gospodarce lokalami w ciągu 30 dni od daty podania powyższych norm zaludnienia do publicznej wiadomości przysługuje najemcom (posiadaczom lokalu) prawo wprowadzenia do części lokalu zaludnionej poniżej normy, osób według własnego wyboru spośród mających prawo do uzyskania pomieszczenia mieszkalnego w danej miejscowości celem należytego zagęszczenia lokalu. Najemca, pragnąc skorzystać z tego prawa, powinien wskazać odnośne osoby, one zaś powinny zgłosić w władzy kwaterunkowej wniosek o wydanie im przydziału danego pomieszczenia mieszkalnego. W razie niezgłoszenia odpowiedniego wniosku w ciągu wskazanego wyżej terminu władza kwaterunkowa przeprowadzi zagęszczenie lokalu we własnym zakresie działania. Powyższe uprawnienie najemców do wskazania według własnego wyboru osób, którym lokal ma być przydzielony, nie przysługuje posiadaczom lokali w domach nowowybudowanych lub odbudowanych, a to w myśl wyraźnego przepisu art. 2 ustawy z dn. 26. 2. 1951 r. o budynkach i lokalach nowowybudowanych lub odbudowanych (Dz. U. R. P. nr 10, poz. 75).

§ 10. Niniejsze przepisy uzyskają moc obowiązującą po upływie trzydziestu dni od daty podania ich do publicznej wiadomości.

Równocześnie tracą moc obowiązującą przepisy miejscowe o normie zaludnienia mieszkań, zatwierdzone uchwałą Miejskiej Rady Narodowej w Łodzi z dn. 3. 4. 1946 r. nr 170.

ROZPORZĄDZENIA PREZYDIUM RADY NARODOWEJ m. Łodzi

85.

Rozporządzenie Prezydium Rady Narodowej m. Łodzi

z dn. 28. 5. 1951 r.

w sprawie zaopatrzenia rzeźni w urządzenia niezbędne ze względów weterynaryjnych i sanitarno-porządkowych.

Na podstawie art. 16 lit. c ustawy o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych oraz na podstawie rozporządzenia o dozorcze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku i art. 16 ustawy z dn. 20. 3. 1950 r. (Dz. U. R. P. nr 14, poz. 130) Prezydium Rady Narodowej zarządza dla obszaru miasta Łodzi co następuje:

§ 1. Przez wyrażenie „rzeźnia“ należy rozumieć zakład przemysłowy urządzony pod względem sanitarno-weterynaryjnym i technicznym zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia, w którym to zakładzie poddaje się ubojowi zwierzęta.

§ 2. Rzeźnię powinno się budować w miejscu przewidzianym w przestrzennym planie regulacyjnym miasta; powinna ona odpowiadać przepisom przemysłowym i budowlanym. Przy wyborze miejsca pod budowę rzeźni należy uwzględnić wielkość i położenie parceli budowlanej, teren, dostęp do drogi, połączenie z torem kolejowym, zaopatrzenie w wodę i otoczenie. Budynki, w których się mieszczą hale ubojowe, powinny być zwrócone w stronę północną lub na wschód.

§ 3. Rzeźnia powinna posiadać trzy oddzielne hale uboju, a mianowicie:

- do uboju bydła rogatego dużego,
- do uboju świń,
- wspólną do uboju cieląt, owiec i kóz.

Ponadto w rzeźni w której oprócz uboju przeżuwczy i świń odbywa się ubój koni i innych zwierząt jednokopytowych, hale uboju tych zwierząt i przeznaczane dla nich stajnie powinny być całkowicie oddzielone od części ogólnej rzeźni.

Prezydium Rady Narodowej może zezwolić na urządzenie w rzeźniach mniejszej ilości hal ubojowych. Ubój zwierząt powinien się odbywać wyłącznie w halach ubojowych. Wielkość hal ubojowych powinna zależeć od najwyższej dziennej liczby bitych zwierząt, instalacji urządzenia przewozowego, istnienia chłodni i od warunków miejscowych. Wysokość hal ubojowych powinna wynosić co najmniej 4,5 m, a innych pomieszczeń rzeźni 3 metry. Hale ubojowe powinny posiadać osobne pomieszczenia do ogłuszania i wykrwawiania zwierząt. W halach uboju świń miejsca ogłuszania i wykrwawiania powinny być tak urządzone, by ubite sztuki można było przed oprawieniem wrzucić od razu do kotła do oparzania, a następnie do oprawiania.

§ 4. Hale uboju powinny mieć dostateczne oświetlenie. Okna powinny być duże, opatrzone przezjrzystymi szybami i szczelnie zamykane. Hale uboju powinny być zaopatrzone w windy do podnoszenia ubitych zwierząt oraz w wystarczającą ilość haków do zawieszania ubitych zwierząt i narzędzi wewnętrznych. Haki powinny być aluminiowe, lub z nierdzewnej stali z braku takich grubo pobielane lub w inny sposób zabezpieczone od rdzy. Haki należy umieszczać nie wprost na ścianach lecz na umocowanych do ścian wieśszakach na odpowiedniej wysokości, by ubite zwierzęta nie dotykały posadzki, w odstępach od ścian co najmniej 30 cm. Haki powinny być kolejno ponumerowane. Hale uboju powinny być utrzymane w należytej czystości i niezwłocznie po każdym uboju doprowadzone do należytego stanu.

§ 5. Rzeźnia powinna być wyposażona co najmniej w dwie płuczkiarnie jelit: jedną do płukania jelit, świń, drugą — bydła rogatego, cieląt, owiec i kóz. Płuczkiarnie jelit nie mogą się mieścić w halach przeznaczonych do uboju zwierząt.

§ 6. Wszystkie hale, a przede wszystkim przeznaczone do uboju świń jako też płuczkiarnie jelit powinny być zaopatrzone w urządzenia umożliwiające dostateczne przewietrzanie i usuwanie nagromadzonej pary.

§ 7. Podłogi w halach, płuczkiarniach i wszystkich innych pomieszczeniach rzeźni, ulegających łatwemu zanieczyszczeniu powinny być sporządzone z materiału gładkiego, nieprzepuszczalnego, w miarę możliwości drobno rowkowanego oraz posiadać spad do kanałów ściekowych przykrytych kratami żelaznymi (rusztami).

Kanały i studzienki ściekowe w halach uboju powinny mieć zamknięcia syfonowe i odpowiednie zamknięcia od strony zbiornika ściekowego.

Wszelkie uszkodzenia podłóg, ścian i urządzeń powinny być niezwłocznie naprawiane.

§ 8. Wewnętrzne powierzchnie ścian w halach ubojowych, płuczkiarniach i we wszystkich innych pomieszczeniach, podlegających łatwo zanieczyszczeniu powinny być do wysokości co najmniej dwu i pół metrów nieprzepuszczalne i wygładzone lub wyłożone białymi kafelkami gładzowanymi (terakota), bądź wyprawione palonym cementem na kolor jasny, albo pomalowane jasną olejną farbą. Górne części ściany muszą być bielone co najmniej raz na rok.

§ 9. Rzeźnia powinna być zaopatrzona w dostateczną ilość wody badanej dwa razy na rok i odpowiadającej warunkom normalnej wody do picia. Jeśli rzeźnia leży w dzielnicy nie posiadającej wodociągów należy ją zaopatrzyć w wodę studzienną, tłoczoną ze studni dobrze przykrytej do zbiornika umieszczonego na odpowiedniej wysokości, lub też do hydroforu i doprowadzaną do wszystkich pomieszczeń za pomocą odpowiedniego systemu rur i kranów.

Wodę ciepłą do płuczkiarni jelit powinno się doprowadzać rurami z ogrzewanego zbiornika albo brać z osobnego kotła, posiadającego kurek i znajdującego się w płuczkiarni. Rury doprowadzające wodę do wszystkich pomieszczeń rzeźni, oraz zbiorniki wodne w rzeźni powinny być zaopatrzone w urządzenia umożliwiające opróżnienie całej sieci wodociągowej po ukończonych czynnościach w rzeźni.

§ 10. Do oczyszczania zawartości żołądków i jelit zwierząt należy urządzać osobne pomieszczenia, oddzielone korytarzem izolacyjnym. Zbiorniki do składowania tych zawartości, odpadków itp. powinny być urządzone nazewnątrz rzeźni

z materiału nieprzepuszczalnego, szczelnie zamknięte, opróżnione niezwłocznie po napełnieniu do $\frac{2}{3}$ pojemności i dezynfekowane.

Celem zniszczenia zawartych w nawozie zarazków i paszytów nawóz rzeźniany powinno się poddawać odkażeniu chemicznemu lub biologicznemu. Odkażenie chemiczne polega na przemieszaniu nawozu ze środkami dezynfekcyjnymi, przewidzianymi w przepisach o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. nr 19, poz. 167 z 1928 r.) przy użyciu przede wszystkim chlorku wapnia (Calcaria chlorata). Odkażenie biologiczne polega na zakopcowaniu nawozu względnie zakopaniu w ziemi lub złożeniu w szczelnie zamkniętych zbiornikach na przeciąg czterech tygodni. Odpadki i konfiskaty rzeźniane należy usuwać w następujący sposób:

a) przez wydanie terenowo właściwemu zakładowi utylizacyjnemu celem przemysłowego zużycowania w myśl ustawy,

b) przez gotowanie w wodzie lub parze aż do zupełnego rozgotowania mięsa, wnętrzości itd.,

c) w drodze chemicznej aż do rozpadu mięsa, wnętrzości itd.,

d) przez spalanie na popiół,

e) przez zakopanie na grzebowisku.

Gromadzenie konfiskat i odpadków powinno się odbywać za pomocą szczelnie zamkniętych konfiskatorów lub zbiorników, opróżnianych w porze letniej co 24 godziny a w porze zimowej co 48 godzin.

§ 11. Odpływów (ścieków) z rzeźni nie wolno odprowadzać do wód (rzek, stawów, jezior, strumieni itp.) ani też na pastwiska, pola lub teren osiedli ludzkich bez uprzedniego oczyszczenia.

W dzielnicach skanalizowanych odpływy z rzeźni należy odprowadzać do ogólnej sieci kanalizacyjnej. W dzielnicach nie skanalizowanych odpływy z rzeźni należy oczyszczać przez zastosowanie metody biologicznej lub chemicznej i odprowadzać krytym kanałem do nieprzepuszczalnych szczelnie krytych zbiorników, które należy opróżniać po napełnieniu do $\frac{2}{3}$ pojemności oraz odkażać za pomocą chlorku wapnia.

§ 12. W rzeźni powinno się znajdować odosobnione i dla nieupoważnionych osób niedostępne pomieszczenie dla zwierząt chorych i podejrzanych, z osobnym urządzeniem do uboju takich zwierząt i z osobną płuczkarnią jelit.

§ 13. Szlamowanie jelit powinno się odbywać w oddzielnych szlamiarniach nie związanych bezpośrednio z halami uboju. Szlamiarnie powinny być należycie oświetlone i zaopatrzone w dobrą wentylację i w urządzenia dostarczające obfitej ilości wody bieżącej ciepłej i zimnej. Ściany pomieszczeń powinny być malowane jasną farbą lub wyłożone płytkami terakotowymi do wysokości co najmniej 2 m. Podłoga powinna być z materiału nieprzepuszczalnego (cement, beton, płytki itp.). Szlamiarnie powinny być zaopatrzone w wanny wysokości około 1 m., w stoły ze szczelnego i twardego drzewa, w odpowiednią do rozmiarów produkcji liczbę naczyń oraz w aparaty do przedmuchiwania jelit.

Suszenie jelit i pęcherzy może się odbywać w oddzielnych przewiewnych pomieszczeniach czyli suszarniach.

§ 14. Pomieszczenia dla organów urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa jak biuro, trychinoskopia i szatnie należy urządzać w pobliżu hal uboju zwierząt. Pomieszczenie do badania na włosie powinno być dostatecznie oświetlone. Wymienione w niniejszym paragrafie pomieszczenia powinny być w porze zimowej ogrzewane i posiadać umywalnie z wodą bieżącą oraz odpowiednie umeblowanie.

§ 15. W pomieszczeniach przeznaczonych dla pracowników zatrudnionych przy uboju i obróbce powinny się znajdować umywalnie, mydło i ręczniki, spluwaczki, śmieciarki oraz szafy na ubrania i bieliznę; pożądane są także natryski.

Odzież do wyjścia i ochronnej nie można przechowywać w tej samej szafie.

§ 16. Rzeźnia powinna być zaopatrzona w następujące urządzenia:

a) konfiskatory zamykane, przeznaczone do składania niezdatnych do spożycia części mięsa i narządów,

b) wózki metalowe do przewożenia oprawionych zwierząt, jelit, żołądków, skór itp.,

c) podkłady drewniane lub metalowe do ściągania skór ze zwierząt poddanych ubojowi,

d) stoły ubojowe do układania drobnych zwierząt przy uboju i oprawianiu,

e) stoły do skrcbania i skórowania świń oraz stoły do badania jelit,

f) przyrządy do ogłuszania zwierząt elektryczne lub mechaniczne, należycie utrzymywane,

g) przyrządy do kładzenia, unieruchamiania i popędzania zwierząt,

h) wagi do ważenia zwierząt i mięsa, odpowiadające przepisom o używaniu miar i wag,

i) nierdzewne naczynia do zbierania krwi i mieszań do mieszanin krwi,

j) stałe lub przenośne rampy do wyładowywania zwierząt,

k) wózki do przewozu zwierząt chorych,

l) apteczkę podręczną składającą się z jodyny -- 100 g, wody utlenionej -- 1.000 g, waty -- 250 g, bandaży 20 sztuk, nalewki walerianowej 50 g, nożyczek chirurgicznych -- 3 sztuki,

m) dostateczną ilość bezwonných środków do odkażania, jako to: ług sodowy, nadmanganian potasu i wapno,

n) dostateczną ilość środków do skażania mięsa uznanego za niezdatne (nafta, kreolina).

§ 17. W celu zapewnienia należytego porządku w rzeźni, zarząd rzeźni powinien określić dni i godziny uboju oraz wydać regulamin dotyczący zachowania się osób przebywających i pracujących w rzeźni, przestrzegania czystości, wstępu do rzeźni itp. Regulamin powinien być zatwierdzony przez Prezydium Rady Narodowej m. Łodzi.

Regulamin powinno się wywiesić na widocznym miejscu w rzeźni.

§ 18. Rzeźnia powinna posiadać sterylizatory lub kotły itp. do unieszkodliwiania mięsa zdatnego warunkowo.

Rzeźnia powinna przewidzieć osobne pomieszczenia i urządzenia do składania odpadków poubojowych przed odesłaniem ich do utylizacji, powinna też posiadać składnicę z solarnią skór surowych na własne potrzeby.

Skład skór i solarnia powinny obejmować przestrzeń odpowiednią do obrotów ubojowych. Przestrzeń ta powinna wystarczyć na pomieszczenie całkowitej ilości skór z jednomiesięcznego uboju danej rzeźni w okresie największego uboju. Skład skór i solarnia powinny posiadać dobrą wentylację i dostateczne zabezpieczenie od owadów. Posadzka solarni musi być wytrzymała na działanie soli, powinna być sporządzona z materiału nieprzeziąkliwego, a ściany pokryte glazurowymi ceglami lub wypalonym gładkim cementem. Oprócz pomieszczenia do przechowywania skór powinna się znajdować szatnia, umywalnia z wodą bieżącą i pomieszczenie do przechowywania soli z odpowiednią nieprzeziąkliwą podłogą. Sól w workach powinno się umieszczać na drewnianych podkładkach.

Spywającą ze skór na posadzkę solankę powinno się odprowadzać kanałem do zbiornika wycementowanego i szczelnie przykrytego w odległości co najmniej 10 m od zakładu.

§ 19. Przy rzeźni powinno być urządzone miejsce sprzedaży mięsa mniej wartościowego, czyli „tania jątka“. Tania jątka powinna się znajdować w znacznym oddaleniu od głównej bramy rzeźni, najdogodniej w miejscu, do którego prowadzi dostęp z ulicy. W skład taniej jątka wchodzi poczekalnia dla publiczności, pomieszczenie do sprzedaży mięsa i pomieszczenie do sterylizacji mięsa z całkowitym oddzieleniem części czystszej od zakażonej.

W pomieszczeniu do sprzedaży mięsa mniej wartościowego urządzenie wewnętrzne stanowić mają podłużny stół z barierą i wagą, kłoc do wyrębu mięsa i ramy żelazne z poczynowanymi hakami rozmieszczonymi w odległości 30 cm od ściany. Okna w taniej jątce powinny być w porze letniej zaopatrzone w siatki od owadów.

§ 20. Rzeźnia powinna posiadać przedchłodnie i chłodnie, stacje badania mięsa przywozowego, odmrażalnie, hale hurtu, gruczołarnie, osobne suszarnie szczeni, oraz połączenie z torem kolejowym, zaopatrzone w rampy załadowcze i wyładowcze.

W chłodni i przedchłodni winny być osobne oddziały sanitarne, odpowiadające urządzeniem i rozmiarami produkcji ubojowej i potrzebnym rezerwom mięsa. Przy rampach

wylądowczych powinny się znajdować zagrody dla poszczególnych gatunków zwierząt, urządzone w ten sposób, aby zwierzęta mogły być należycie zbadane bez względu na pogodę.

Rampy przy rzeźni, w której wylądowanie się odbywa w porze nocnej lub wieczornej, powinny mieć dostateczne oświetlenie sztuczne.

§ 21. Rzeźnia powinna rozporządzać pomieszczeniem do postoju poszczególnych gatunków zwierząt z nieprzepuszczalną podłogą łatwą do oczyszczania, z dostatecznie oświetlonym w dzień i w nocy, zabezpieczającym zwierzęta od szkodliwych wpływów atmosferycznych.

§ 22. Cały teren rzeźni powinien być szczelnie ogrodzony i niedostępny dla osób niepowołanych, podwórze równe wybrukowane, wyasfaltowane, lub wyłożone klinkiem. Na podwórzu powinien się znajdować ustęp publiczny z odpowiednią liczbą oczek oraz śmietnik szczelny należycie opróżniany.

Teren rzeźni powinien być utrzymany w stanie czystym, rynsztoki i odpływy powinny być odkażane.

Magazynowanie na podwórzu rzeźni skór, rogów, racic, szczeciny i jelit oraz innych odpadków i produktów ubojowych jest zakazane.

Wszystkie pomieszczenia rzeźni i zbiorniki muszą być zabezpieczone od gryzoni.

§ 23. Rzeźnia z urządzeniami kanalizacyjnymi powinna mieć ustępy należycie wentylowane i zabezpieczone od owadów, zaopatrzone w urządzenia do splukiwania.

§ 24. Osoby pracujące w rzeźni powinny być odziane w czyste ubrania ochronne i używać do obróbki mięsa czystych narzędzi.

§ 25. W obrębie rzeźni powinno się znajdować urządzenie do oczyszczania i odkażania środków przewozowych.

§ 26. Organa urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa przy wykonywaniu swych czynności są niezależne od zarządu rzeźni pod względem personalnym, służbowym, fachowym i finansowym.

Kierownictwo rzeźni jest obowiązane dostarczyć tym organom pomocy fizycznej przy wykonywaniu badania oraz odpowiedniego pomieszczenia i zaopatrzenia wskazanego w § 14 niniejszego rozporządzenia.

§ 27. Prezydium Rady Narodowej m. Łodzi może podać terminy, w których mają być wykonane potrzebne poszczególne adaptacje, celem stopniowego przygotowania istniejącej rzeźni do przepisów niniejszego rozporządzenia. Nowe rzeźnie powinny się budować według niniejszych przepisów.

§ 28. Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia będą pociągani do odpowiedzialności na podstawie ustawy i rozporządzenia wyszczególnionych na wstępie niniejszego rozporządzenia.

§ 29. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Rady Narodowej m. Łodzi. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Wojewody Łódzkiego z dn. 23. 9. 1938 r. ogłoszone w Dzienniku Wojewódzkim Łódzkim nr 20, poz. 370.

Za Prezydium Rady Narodowej: Marian Minor
Przewodniczący Prezydium

86.

ROZPORZĄDZENIE

Prezydium Rady Narodowej m. Łodzi

z dn. 25. 5. 1951 r.

o obowiązku niszczenia chwastów.

Na podstawie rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dn. 10. 5. 1939 r. o tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. R. P. nr 47, poz. 302 i zarządzenia tegoż Ministra z dn. 10. 5. 1951 r. nr P. R. Ochr. III. D — 4 Prezydium Rady Narodowej m. Łodzi zarządza co następuje:

§ 1. Wprowadza się obowiązek niszczenia chwastów przede wszystkim w uprawach roślin okopowych, w zasiewach zbóż jarych, oraz na skarpach, miedzach, wałach i pastwiskach.

Chwasty, które poza innymi w pierwszym rzędzie ze względu na ich szkodliwość muszą być niszczone są następujące: osty, łopucha, rzodkiew polna (ognicha), gorczyca polna, lebiody (komosy) i perz.

§ 2. Niszczenie chwastów musi być dokonywane w ciągu całego okresu wegetacyjnego a w szczególności w czasie od ich wzejścia do rozpoczęcia kwitnienia.

§ 3. Niszczenie chwastów winno być przeprowadzane jednym z następujących sposobów: w początkowym okresie rozwoju gdy są małe i łatwo ulegają zniszczeniu sposobem mechanicznym — w zbożach jarych lub ozimych przez bronowanie wiosenne lekkimi bronami — w okopowych przy pomocy opelaczy i radelek oraz przez pienie i motyczenie ręczne.

Niszczenie ostów w okresie gdy posiadają kilka listków, przez wrywanie ręczne z korzeniami, dające się łatwo wykonać, gdy ziemia jest wilgotna, bądź też posypywanie pogłówne kainitem pylistym; bardziej wyrosnięte rośliny ostu niszczy się przez wycinanie wąskimi dłutami na głębokości około 20 cm. Kilkakrotne wycinanie ostów niszczy je zupełnie.

Niszczenie niektórych chwastów dwuliściennych, oraz ognichy (gorczyca polnej) i łopuchy (rzodkiew polnej) w okresie gdy posiadają do 4—5 listków przeprowadza się poza bronowaniem przez posypywanie pylistym azotniakiem lub pylistym kainitem bądź też mieszaniną azotniaku i kainitu. Posypywanie tymi środkami należy przeprowadzać przy stałej i pewnej pogodzie.

Może być również użyty do niszczenia ognichy i łopuchy 20—30% roztwór wodny siarczanu żelazowego, którym opryskuje się zasiewy opalone przez te chwasty.

Ażeby zniszczyć perz stosuje się podorywkę roli zaperzonej i następnie wybronowanie rozłogów. Również przedzimowa orka głęboka z zastosowaniem przedplużka wpływa na wygubienie perzu. W okopowych perz zwalczą się przez obredlanie i wypełanie ręczne.

§ 4. Obowiązek niszczenia chwastów wprowadza się na obszarze całego miasta.

§ 5. Niszczenie chwastów należy do obowiązków użytkowników ornych pastwisk, łąk, oraz miedz, wałów i skarp oraz odłogów.

§ 6. Kontrolę niszczenia chwastów przeprowadzają organa służby rolnej przy współdziałaniu czynników społeczno-politycznych oraz przedstawicieli instytucji kontraktujących uprawę niektórych roślin.

Kontrola powinna być przeprowadzona co najmniej dwukrotnie, w okresie od zakończenia siewów do zakwitania chwastów a następnie w czasie w którym normalnie chwasty zawiązują nasiona, lecz jeszcze nie dojrzewają.

§ 7. W razie znalezienia na polach w czasie kontroli chwastów przede wszystkim wymienionych w § 1 Przewodniczący właściwej Dzielnicowej Rady Narodowej zarządza odpłatne ich niszczenie. Koszt niszczenia chwastów pokrywa właściwy użytkownik gruntów.

§ 8. Prezydium Dzielnicowych Rad Narodowych przeprowadza masową propagandę uświadamiającą społeczeństwo o konieczności systematycznej walki z chwastami.

§ 9. Osoby, które nie wykonają przepisów niniejszego rozporządzenia podlegają karze aresztu do 3 miesięcy oraz karze grzywny do 4,500 zł.

§ 10. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Prezdyiom Dzielnicowych Rad Narodowych.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Za Prezydium Rady Narodowej: Edmund Bugajski
Zastępca Przewodniczącego Prezydium

87.

ROZPORZĄDZENIE

Prezydium Rady Narodowej m. Łodzi

z dn. 25. 5. 1951 r.

o obowiązku niszczenia kianki.

Na podstawie rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Ref. Roln. z dn. 10. 5. 1939 r. o tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. R. P. nr 47, poz. 302) i zarządzenia tegoż Ministra z dn. 10. 5. 1951 r. nr PR. Ochr. III — D-4 Prezydium Rady Narodowej m. Łodzi zarządza co następuje:

§ 1. Wprowadza się obowiązek niszczenia kianianki (*Cuscuta* sp), pasożytniczej na różnych roślinach uprawnych i dzikich, a przede wszystkim na lnie, koniczynie i lucernie.

§ 2. Niszczenie kianianki musi być wykonane w okresie przed rozpoczęciem kwitnienia, a najpóźniej w czasie kwitnienia kianianki.

§ 3. W celu zniszczenia kianianki należy obkosić rośliny o pół metra wokół gniazda kianianki; wykoszone rośliny zgarnąć ku środkowi gniazda, obłożyć słomą, oblać naftą i spalić. Po zupełnym wypeleniu roślin, trzeba ziemię na miejscu gniazda kianianki głęboko przekopać. Można też zniszczyć kianiankę opryskując gniazda pasożyta 25—30% roztworem siarczynu-żelazowego, lub innymi środkami chemicznymi.

§ 4. Obowiązek poszukiwania i niszczenia kianianki w uprawach lnu, koniczyny i lucerny wprowadza się na obszarze całego miasta.

§ 5. W celu wykrywania i niszczenia kianianki użytkownicy gruntów na których uprawiany jest len, koniczyna i lucerna obowiązani są przeprowadzać poszukiwania, a w razie znalezienia kianianki zniszczyć ją jednym ze sposobów podanych w § 3 oraz zameldować o tym w Dzielnicowej Radzie Narodowej.

§ 6. Kontrolę przeprowadzania poszukiwań i niszczenia kianianki wykonują organa Służby Rolnej Dzielnicowych Rad Narodowych przy współdziałaniu czynnika społeczno-politycznego i instytucji kontraktującej daną uprawę.

§ 7. Prezydium Dzielnicowych Rad Narodowych przeprowadzą masową propagandę uświadamiającą społeczeństwo o konieczności wykrywania oraz tępienia kianianki.

§ 8. Osoby, które nie wykonają przepisów niniejszego rozporządzenia podlegają karze aresztu do 3 miesięcy oraz karze grzywny do 4.500 zł.

§ 9. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Prezydium Dzielnicowych Rad Narodowych.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Za Prezydium Rady Narodowej: Edmund Bugajski
Zastępca Przewodniczącego Prezydium

OBWIESZCZENIA PREZYDIUM RADY NARODOWEJ m. ŁODZI

88.

OBWIESZCZENIE

Prezydium Rady Narodowej m. Łodzi

z dn. 11. 5. 1951 r.

o wszczęciu postępowania wywłaszczeniowego.

W myśl art. 17 dekretu z dn. 26. 4. 1949 r. (Dz. U. R. P. nr 27, poz. 197 oraz nr 55, poz. 438) Prezydium Rady Narodowej m. Łodzi podaje do publicznej wiadomości, że na rzecz Skarbu Państwa na cele użyteczności publicznej zostało wszczęte postępowanie wywłaszczeniowe odnośnie następujących nieruchomości położonych w Łodzi przy ulicach:

1. J. Dąbrowskiego 12 KW. nr 281, stanow. własność Stefana Olszewskiego,

2. Krótkiej 15 stanow. działkę o pow. 139 m² uregul. w księdze hipotecznej p. n. „Bałuty Nowe nr 15 lit. „B“, rep. hip. nr 16324 własność Leonarda Kotlickiego,

3. Krótkiej 17 stanow. działkę o pow. 219 m² własność Władysława Heberle, Genowefy Sadowskiej, Leokadii Bociąg oraz Sabiny i Leonarda Kotlickich,

4. Rudzkiej 103, ks. wiecz. Dobra Ruda, rep. hip. nr 103ac stanow. własność Stanisława i Jadwigi małż. Śnitko,

5. Zgierskiej 78 o pow. ca 565 m² ureg. w księdze hipot. p. n. Nieruchomość Bałuty Nowe nr 455, rep. hip. nr 16540 stanow. własność Wincentego Kozulskiego, Walentyny Kozulskiej, Stefanii Ławnickiej i Ireny Lutrosińskiej,

6. Podgórznej 39 część nieruchomości o pow. 575 m² uregul. w księdze hipot. p. n. „Dąbrowa“ nr 2/26/27 rep. hip. nr 27 stanow. własność Pauliny-Joanny Hummel i Ewaldy-Eugeniusza Hummela,

7. Zachodniej 13 nr hip. 62, rep. hip. nr 2406, stanow. własność Walentyny Augustynowicz,

8. Wieńcowej 9, stanow. własność Franciszka i Stanisławy małż. Mikołajczyk oraz Jana i Stefanii małż. Ignaczak,

9. Moniuszki 5 nr hip. 514aa rep. hip. nr 1803 stanow. własność Guty-Fajgi Zakheim, Tani vel Stefanii Samet, Reweki Kaufman, Sary Jakobson i Anatola Rozental Abo-wicza,

10. Zastawnej nr 1 uregul. w księdze hipot. p. n. „Część dóbr Ruda lit. „A“ powiatu łódzkiego (rep. hip. nr 103u) stanow. własn. Józefa Smiechowicza,

11. Janosika 69 róg Telefonicznej, nr hip. Osada Stoki (ros. B) rep. hip. nr 119/ros. c) stanow. własność Franciszka i Teofili małż. Witkowskich,

12. Sienkiewicza 16 (d. nr hip. 1109k rep. hip. nr 3080) obecnie KW. nr 79 stanow. własn. Mieczysława oraz Pauliny małż. Monat,

13. Dworskiej 6, uregul. w księdze hipot. p. n. „Bałuty Nowe“ nr 711, rep. hip. nr 16822 stanow. własność Ottona-Maksa i Erny małż. Konrad,

14. Rokicińskiej 2, stanow. plac o pow. 1076 m² oznacz. na załączonym do akt sprawy planie sytuacyjnym kolorem niebieskim z osady zapis. w tabeli likwidacyjnej wsi Widzew b. powiatu Łódzkiego pod nr 30 stanow. własność Andrzeja i Władysławy małż. Malinowskich,

15. Warneńczyka 5, 7, 9, 11, 13, 15 i 17 składającej się z placów o łącznej powierzchni 5453 m² ks. wiecz. Chojny nr hip. 56/32, rep. hip. nr 23, stanow. własność Ildefonsa Karwowskiego i Zenobii Jacynowej,

16. Jałowcowej 10 oznacz.: „Julianów nr hip. 220, rep. hip. nr 140129 stanow. własność Ryszarda-Wilhelma i Almy-Wandy małż. Lehrman,

17. Nowej 30 nr hip. 1099a, rep. hip. nr 1381 stanow. własność Beila Naftali, Leonarda Naftali i Józefa Łaskiewicza,

18. Nowej 32 o pow. 954 m² w granicach oznaczonych na załączonym do akt sprawy planie sytuacyjnym, nr hip. 2442, rep. hip. nr 5951, stanow. własność Fryderyka Grossa,

19. Legionów 8 i Al. Kościuszki 2 składającej się z placu o pow. 2764 m² nr hip. 785a/786 rep. hip. nr 3623, stanow. własność Towarzystwa Synagogi Żydowskiej,

20. Kopernika 16, nr hip. 821, rep. hip. nr 1550 stanow. własność Bernarda i Heleny małż. Pelikan oraz Józefa i Wincentyny małż. Pelikan,

21. Żwirki 13, nr hip. 843f, rep. hip. nr 3961 stanow. własność Beniamina Lewina i Jadwigi Olszer,

22. Sienkiewicza 28, hip. 1107b, rep. hip. nr 3141, stanow. własn. Anszela vel Adolfa Hamburgera,

23. między ulicami: Wileńską, Bratysławską i Kątną o pow. ca 6 ha oznaczonej na załączonym do akt sprawy planie sytuacyjnym kolorem czerwonym i zielonym:

a) nr hip. 9/7, 8/6, 7/5, 6/4, rep. hip. nr 7 stanow. własność Julii-Janiny-Wiktorii, Eugeniusza-Karola-Alojzego i Stefanii-Wandy Gundelachów,

b) rzekomo nr hip. 50/51 rep. hip. nr 6843 własność nieznanymi osobami.

Wywłaszczenie polega na odjęciu prawa własności nieruchomości i praw rzeczowych na nieruchomościach ciężących.

Plany sytuacyjne i inne załączniki wniosków wywłaszczeniowych zostały wyłożone w lokalu Prezydium Rady Narodowej m. Łodzi, Wydział Społeczno-Administracyjny (ul. Piotrkowska nr 104, pokój 340) do przejrzania w okresie dni czterysta od dnia obwieszczenia i w tym terminie wolno każdej osobie interesowanej zgłaszać tam wnioski lub sprzeciwy.

Prezydium Rady Narodowej m. Łodzi

89.

OBWIESZCZENIE

z dn. 26. 5. 1951 r.

o obowiązku składania wykazów nieruchomości oraz wykazów osób zamieszkałych w lokalach.

Prezydium Rady Narodowej m. Łodzi — Wydział Finansowy — opierając się na art. 126 dekretu z dn. 16. 5. 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. nr 56 z 1950 r., poz. 506) oraz § 43 Rozporządzenia Ministra Finansów z dn.

11. 1. 1951 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów dekretu o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. nr 5, poz. 43) — wzywa:

1) właściciele, współwłaściciele, posiadacze, użytkowników względnie zarządców nieruchomości zarówno zabudowanych jak i niezabudowanych do złożenia w terminie dwóch tygodni od daty niniejszego obwieszczenia w 2-ch egzemplarzach wykazów nieruchomości wg stanu na dn. 31. 12. 1950 r. Posiadacze domków jednorodzinnych i nieruchomości niezabudowanych (placów) składają wykazy w 1 egzemplarzu. W wykazach tych należy, również umieścić osoby, które zajęły lokale po dn. 31. 12. 1950 r., czyniąc o tym odpowiednią adnotację;

2) osoby zajmujące lokale (lokatorów) — do wypełnienia i niezwłocznego dostarczenia posiadaczowi nieruchomości wykazu osób, zamieszkałych w lokalu według stanu na dzień 31. 12. 1950 r. z uwzględnieniem również osób, które zamieszkały w lokalu po tym czasie.

Wykazy należy złożyć bez względu na to, czy nieruchomość lub wszystkie lokale w budynku były oddane w najem, czy nie, a także wtedy, gdy nieruchomość i budynki zajmowane były przez właściciela lub użytkownika, albo oddane bezpłatnie do używania lub użytkowania.

Zwraca się uwagę, że w roku bieżącym należy wyjątkowo w rubryce 17 wykazu wpisać czynsz (wartość czynszową), należny za rok 1950 łącznie z wpłatą na Fundusz Gospodarki Mieszkaniowej. Rubryk od 23 do 36 (prawa strona arkusza) nie należy wypełniać.

Przed wypełnieniem wykazu należy się dokładnie zapoznać z pouczeniem zamieszczonym na ostatniej stronie wykazu.

Wykazy nieruchomości wraz z wykazami osób, zajmujących lokale należy składać niezwłocznie po ich wypełnieniu, a najpóźniej do dn. 9. 6. br. w 2 Oddziale Wydziału Finansowego, Al. Kościuszki 1, pierwsze piętro, pokoje nr nr 129, 131, 133 i 135 — w godz. od 8 do 20 bez przerwy.

Druki wykazów wydawane są w tym samym czasie przez wymieniony 2 Oddział Wydziału Finansowego.

Przy odbiorze wykazów należy się również zaopatrzyć w obowiązkowe druki, tak płatne jak i bezpłatne, związane z inkasem podatku od lokali.

Winni niezłożenia wykazów w terminie wyżej wskazanym, niewykazania wszystkich wymaganych danych lub podania nieprawdziwych danych, karani będą w drodze administracyjnej karą porządkową przewidzianą w art. 142 lub grzywną z art. 131¹ i dekretu z dn. 11. 4. 1947 r. o prawie karnym skarbowym (Dz. U. R. P. nr 32, poz. 140) z zamianą grzywny pieniężnej na areszt w razie nieściągalności.

Bliższych informacji udzielają: 2 Oddział Wydziału Finansowego, Al. Kościuszki 1, Stowarzyszenie Właścicieli Nieruchomości, ul. Piotrkowska 33 oraz biura rejonowe Zarządu Nieruchomości Miejskich w Łodzi.

Prezydium Rady Narodowej m. Łodzi

CZĘŚĆ II — PUBLIKACJE

ZARZĄDZENIE PREZESA CENTRALNEGO URZĘDU DROBNEJ WYTWÓRCZOŚCI

90.

ZARZĄDZENIE

z dn. 2. 5. 1951 r.

w sprawie zwolnień członków niektórych spółdzielni pracy od opłacania czynszu za najem lokali mieszkalnych w wysokości ustalonej w myśl art. 2 dekretu z dnia 28. 7. 1948 r. o najmie lokali (Dz. U. R. P. nr 36, poz. 259) w brzmieniu dekretu z dnia 25. 10. 1948 r. (Dz. U. R. P. nr 50, poz. 383).

Na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 5 i art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 7. 3. 1950 r. o Centralnym Urzędzie Drobnej Wytwórczości (Dz. U. R. P. nr 10, poz. 104), oraz § 2 ust. 1 pkt. 5 i § 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 29. 9. 1948 r. w sprawie zwolnień i ulg w opłaceniu czynszu za najem lokali mieszkalnych oraz zwolnień od opłat na Fundusz Gospodarki Mieszkaniowej (Dz. U. R. P. nr 49, poz. 374) zarządza się co następuje:

§ 1. Członkowie spółdzielni pracy, objętych wykazem załączonym do niniejszego zarządzenia, opłacają czynsz za najem lokali mieszkalnych w wysokości czynszu płatnego w miesiącu lipcu 1948 r.

§ 2. Osoby wymienione w § 1 korzystają ze zwolnień dopiero od chwili, gdy stały się członkami spółdzielni pracy stosownie do art. 19 ustawy z dnia 29. 10. 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. nr 25, poz. 232 z 1950 r.).

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 września 1948 r.

Prezes Centr. Urzędu Drobnej Wytwórczości: A. Żebrowski.

Załącznik do Zarządzenia Prezesa Centralnego Urzędu Wytwórczości. (Znak: GP-1-A/06-38/51/46.

Wykaz

spółdzielni pracy w m. Łodzi, których członkowie są uprawnieni do płacenia czynszu w wysokości czynszu płatnego w miesiącu lipcu 1948 r.

Statutowa nazwa spółdzielni, adres, przedmiot działalności, data powstania.

1. Spółdzielnia Pracy Transportowej „Autobaza“ Łódź, ul. Piotrkowska 6, usługi transportowe i remontowo-konserwacyjne, 4. 1. 1951 r.

OGŁOSZENIE O SPORZĄDZENIU PROTOKÓLU ZDAWCZO-ODBIORCZEGO.

91.

OGŁOSZENIE

Na podstawie § 73 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 30. 1. 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. nr 16, poz. 62) i powołując się na ogłoszenie w „Dzienniku Urzędowym Prezydium Rady Narodowej m. Łodzi“ nr 7 z dn. 15. 9. 1950 r. poz. 69 ogłasza się, iż sporządzenie protokołu zdawczo-odbiorczego z objęcia na własność Państwa przedsiębiorstwa „Hans Hachbard“ (Wachbarth), Łódź, ul. Mickiewicza 11/14/16 (d. Bandurskiego) nastąpi w dniu 15. 6. 1951 r. o godz. 9 rano w Łodzi w lokalu biura przy ul. Mickiewicza 14/16.

Wyznaczoną do objęcia wymienionego przedsiębiorstwa zarządzeniem Ministra Handlu Wewnętrznego jest Centrala Ogrodnicza Przedsiębiorstwo Państwowe w Warszawie, ul. Wilcza 38/40.

Wzywa się właścicieli powyższego przedsiębiorstwa oraz właścicieli składników majątkowych znajdujących się w powyższym przedsiębiorstwie do stawienia się w czasie i miejscu wyznaczonym do sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego. Niestawiennictwo, nie wstrzymuje sporządzenia protokołu.

KOMUNIKAT PREZYDIUM RADY NARODOWEJ m. ŁODZI

92.

KOMUNIKAT

Podaje się do wiadomości, że zgodnie z uchwałą Prezydium Rady Narodowej m. Łodzi nr 30/51/270 z dn. 30. 4. 1951 r. — powołane zostały z dn. 1. 5. 1951 r. referaty instruktora terenowego przy Dzielnicowych Radach Narodowych m. Łodzi.

Adres Redakcji i Administracji: Prezydium Rady Narodowej m. Łodzi, ul. Piotrkowska 104, telefon 280-40, wewn. 77
Konto: Narodowy Bank Polski — Oddział II, Łódź, ul. Piotrkowska 74, konto nr 422/617 — Rozdz. 13, tyt. 1, par. 8.

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 45.—, półrocznie — zł 24.—

Cena zł 2.40

Sprzedż pojedynczych egzemplarzy odbywa się w Miejskim Ośrodku Informacji, Łódź, ul. Piotrkowska 104a.

Drak Z. L. Ł. — zam. 846-VI-51 r.

28. 5. — 9. 6. 1951 r. Nakł. 700 egz. D-2-22602

ODBIORCA: Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.